

VÁNOCE

V NAŠICH ŽIVOTECH SE STŘÍDAJÍ SVĚTLÉ I STINNÉ CHVÍLE, SVĚTLO I TMA...

„Lid, který chodí ve tmě, vidí veliké světlo“ (Iz 9,1).

Toto proroctví se nás stále dotýká, zvláště slyšíme-li je o vánoční noci. A není to jenom citová záležitost. Vyjadřuje totiž naši skutečnost: jsme putujícím lidem a kolem nás – a také v našem nitru – jsou temnoty i světlo. A v této noci, kdy temnota obestírá svět, obnovuje se událost, která nás uvádí v úžas a ohromuje: putující lidstvo spatřuje veliké světlo. Světlo, které nám umožňuje zamyslet se nad tajemstvím putování a vidění.

„Bůh je světlo, a tma v něm vůbec není“ (1 Jan 1,5).

Také v našich osobních dějinách se střídají světlé i stinné chvíle, světlo i tma. Pokud máme rádi Boha a lidi kolem sebe, putujeme ve světle, ale pokud se naše srdce uzavře a převládne v nás pýcha, lež a hledání vlastních zájmů, pak se v nás a kolem nás šíří tma.

KDYŽ VÁM NĚKDO ŘEKNE, ŽE JSTE VŮL, TAK JÁSEJTE...

Jeden z mých dobrých přátel mi s nadsázkou a v duchu optimismu řekl asi toto: „Pane faráři, když vám někdo řekne, že jste vůl, pak jásejte a plesejte, dobře vás nezná, kdyby vás lépe znal, řekl by dvojnásobný vůl.“ Dávám mu za pravdu. Úsudky druhých totiž mohou být zcela falešné. A pak – slovo vůl dnes vlastně skoro nic neznamena; mladí lidé se tak oslovují na potkání. Věta „Pan učitel je vůl“, už skoro nikoho nezaráží. Znamená to třeba jen to, že dává úkoly a chce, aby se žáci učili.

Já bych ale volem chtěl doopravdy být. Abych totiž měl blízko k jesličkám, abych mohl na malého Ježíše v jeslích dýchat a tak jej zahřívát. To je něco záviděníhodného a vznešeného. V tomto smyslu bych byl rád dvojnásobným volem a ještě i oslem. Ten byl také u jesliček.

K jesličkám nenajdou cestu totiž jen zcela rozumní lidé. Mnozí mají dokonce už tolik rozumu, že se nehodí už vůbec k ničemu. Člověka opravdu nic nesmí rozházet. Zvláště tenkrát ne, když slyší takovou chválu, jako jsem ji slyšel já. Ono je někdy vskutku krásnější být zařazen mezi voly a osly než mezi určité lidi.

Se svolením zpracováno podle knihy Františka Lukeše: *Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.
Redakčně upraveno.

Více k tématu Vánoce: www.vira.cz

PROČ SE BŮH NARODIL V CHLÉVĚ? ABYCHOM SE HO NEBÁLI...

Vánoce jsou podivuhodným svátkem. Jsou překvapením, které Bůh připravil lidem.

O Vánocích se totiž živý a všemocný Bůh z lásky k nám stává zcela malým a slabým dítětem. Stvořitel se vydává svému stvoření, aby mu dokázal: „Podívej se, nechci ti způsobit nic zlého. Nemusíš se mě bát.“ Dítě Vánoc nám říká: „Já jsem Bůh, který se stal člověkem. Chci vám ukázat, že jsem Láska, že vás miluji a že vám nejsem schopen učinit něco zlého.“

Je-li Bůh dítětem položeným tam na slámě v jeskyni, pak už mi nic nenahání strach. Strach mohu mít z čehokoliv, ale ne z dítěte. Z dítěte, které hladím a které se ke mně vine. Už nemám strach.

Jedinou námahu, kterou musím vynaložit, je věřit. Věřím-li, pokračuji tím v procesu, kterým Ježíš - dítě přichází na svět.

*„Ježíš Kristus, ačkoliv byl bohatý, stal se pro nás chudým, abychom my zbohatli z jeho chudoby“
(srov. 2 Kor 8,9).*